

se, at dommernes samlede bibeskæftigelse ønskes begrænset.

Der tilsigtes med lovforslaget ikke en ændring af denne praksis. Det er således ikke hensigten, at der skal kunne meddeles afslag på en ansøgning om tilladelse til fast indtægtsgivende bibeskæftigelse efter § 47 a, stk. 1, alene med den begrundelse, at en dommers samlede bibeskæftigelse ønskes begrænset, medmindre den ansøgte beskæftigelse konkret må antages at kunne gå ud over dommerens arbejdsindsats i hovedstillingen. Dette hensyn skal i stedet varetages med forslaget til § 47 b, hvor der foreslås et loft over dommeres indtægter fra indtægtsgivende bibeskæftigelse, jf. nærmere nedenfor.

I Præsidentrådets notat om praksis efter den nugældende § 47 i retsplejeloven peges der endvidere på, at hverv, som ifølge loven skal indehaves af dommere, i overensstemmelse med hidtidig praksis ikke er omfattet af tilladelseskravet. Som eksempler på sådanne hverv nævnes Advokatnævnet, Flygtningenævnet, Tjenestemand retten og Valgbarhedsnævnet.

Det foreslås, at denne praksis lovfæstes med betingelsen i første led af stk. 1, hvorefter en dommer kan have fast indtægtsgivende bibeskæftigelse, hvis det ved lov er bestemt, at det pågældende hverv skal varetages af en dommer.

Betingelsen om, at det ved lov skal være bestemt, at det pågældende hverv skal varetages af en dommer, vil være opfyldt, hvis det direkte i lovgrundlaget er anført, at hvervet skal indehaves af en »dommer«, »underrettsdommer«, »byretsdommer«, »landsdommer«, »højesteretsdommer« eller lignende. Det vil endvidere normalt være tilstrækkeligt, hvis det fremgår af lovgrundlaget, at udnævnelsen sker efter indstilling fra eller udpegning af en retspræsident, f.eks. Højesterets præsident i ATP-lovens § 28 om ATP-ankenævnet. Det er derimod ikke tilstrækkeligt, at det er anført, at hvervet skal indehaves af en »jurist«, en person »der opfylder betingelserne for at kunne udnævnes til dommer« eller lignende.

Det foreslås, at Bibeskæftigelsesnævnet hvert år skal offentliggøre en oversigt over de tilladelser, som nævnet har givet i medfør af stk. 1, jf. *stk. 4*.

Det foreslås endvidere, at hverv som medlem af et offentligt eller privat råd eller nævn kun må varetages af højesteretsdommere, landsdommere, præsidenten og vicepræsidenterne for Sø- og Handelsretten, hvis det er bestemt ved lov eller godkendt af Bibeskæftigelsesnævnet, at hvervet skal varetages af en sådan dommer. Nævnets godkendelse kan begrænses til at gælde for en bestemt dommer eller for et bestemt tidsrum, jf. *stk. 2*.

Bestemmelsen ændrer ikke ved den nuværende retstilstand, hvorefter dommere fra alle instanser kan deltage i offentlige og private råd og nævn. Bestemmelsen, der har til formål at sprede hverv i råd og nævn til andre dommere, end dem der er nævnt i bestemmelsen, indebærer imidlertid et forbud mod at udpege retspræsidenter og andre dommere fra de overordnede retter som medlemmer af offentlige og private råd og nævn, medmindre det ved lov er bestemt, at hvervet skal varetages af en højesteretsdommer, en landsdommer eller af præsidenten eller en vicepræsident i Sø- og Handelsretten, eller Bibeskæftigelsesnævnet konkret har godkendt, at hvervet kan varetages af en sådan dommer.

Bestemmelsen berører alene dommeres deltagelse i offentlige og private råd og nævn. Af hensyn til formålet med bestemmelsen skal kredsen af råd og nævn afgrænses bredt.

De *offentlige råd og nævn* kan enten være oprettet ved lov eller i henhold til lov og kan være etableret som centrale, regionale og lokale råd og nævn inden for henholdsvis staten, regionerne og kommunerne. Bestemmelsen omfatter både råd og nævn, der træffer forvaltningsafgørelser i første instans og som klageinstans. Disse råd og nævn træffer typisk afgørelser i sager mellem offentlige myndigheder og private eller i sager af privatretlig karakter mellem private parter. Bestemmelsen omfatter endvidere offentlige råd og nævn, der alene har en rådgivende eller tilsynsførende funktion og derfor ikke træffer egentlige afgørelser, samt Procesbevillingsnævnet.

De *private råd og nævn* omfatter alle de klage- og ankenævne, der er oprettet af private organisationer mv. og behandler privatretlige tvister, herunder i første række klage- og ankenævne, som er godkendt af ministeren for familie- og forbrugeranliggender i henhold til lov om forbrugerklager. Typisk behandler klage- og ankenævnene sager, der vedrører forbrugeres klager over erhvervsdrivende inden for en bestemt branche, og i sjældnere tilfælde sager mellem erhvervsdrivende.

Omfattet af bestemmelsen er derimod ikke lovforberedende udvalg og fagretlige nævn, uanset om de – som bl.a. Retsplejerådet og Afskedigelsesnævnet – benævnes råd eller nævn.

Dommere fra de overordnede retter kan for det første deltage i disse offentlige og private råd og nævn, hvis det ved lov er bestemt, at hvervet skal varetages af en højesteretsdommer, en landsdommer eller af præsidenten eller en vicepræsident i Sø- og Handelsretten.